

forældreledet, nu kan man gå tilbage til tipoldeforældreledet, når man vil tage et nyt navn, som man mener knytter en til den slægt, man tilhører. I dag er det blevet lettere at finde frem til det, da næsten alle i tipoldeforældreledet har været kirkebogsregistrerede under det korrekte efternavn.

Kl. 13.25

Der er altså mange fordele i forslaget, samtidig med at det er afbalanceret, så der stadig er en meget høj grad af beskyttelse af de navne, der er grund til at beskytte, altså navne som bæres af ganske få personer.

Jeg har bemærket mig de mange, synes jeg, gode indlæg, der har været, og jeg skal bare reflektere over et par enkelte af de bemærkninger, der er faldet under debatten. Hr. Jesper Langballe var inde på, at en identitet er noget, man bl.a. skaber via sit navn, men det er jo netop også derfor, det er vigtigt at understrege, at den enkelte bedre end vi her i Folketinget ved, hvad det er for et navn, der for alvor giver den pågældende selv og vedkommendes familie den identitet, vedkommende gerne vil have. Hvorfor skulle vi dog gøre os til dommere over det?

Det blev også sagt, at vi ødelægger ethvert udtryk for sammenhold med denne lovgivning. Jeg vil sige, at det forholder sig lige tværtimod sådan, at man styrker sammenholdet i en familie ved at give alle i familien mulighed for at have det samme navn.

Hr. Martin Henriksen var inde på, at revisionsklausulen er nyttesløs, tror jeg der blev sagt. Det kan hr. Martin Henriksen jo ikke vide noget om endnu, eftersom vi ikke har benyttet den til noget endnu. Vi skal jo først have vedtaget lovforslaget, før vi kan begynde at revidere loven. Men vi vil revidere den, når der er gået 2 år efter forslagens ikrafttrædelse, og det er ikke bare noget, vi siger. Som hr. Per Ørum Jørgensen tidligere var inde på, er det sådan set først, når vi har vedtaget lovforslaget, der er mulighed for det, men han var også inde på, at denne revisionsklausul ikke bare er et blålys. Det er en realitet, at vi forpligter os til meget nøje at følge de navneforandringer, der kommer. Det sker selvfølgelig for at studere, om det skulle have nogle utilsigtede eller urimelige konsekvenser, at vi gennemfører ændringerne, og det synes jeg da ikke hr. Martin Henriksen skulle kritisere. Det synes jeg da man skal være glad for, og selv om man ikke mener, det er nok, skulle man da være glad for, at vi i hvert fald statistisk meget nøje følger de navneforandringer, der finder sted,

med henblik på at kunne justere loven, hvis det er sådan, at det viser sig, at den har utilsigtede eller urimelige konsekvenser.

Så spurgte hr. Martin Henriksen, hvorfor grænsen skal hæves til 2.000, når regeringen ellers har sagt, at 1.000 var nok. Jeg forstår ikke rigtig, at vi på den ene side skal kritiseres for, at vi ikke lytter til borgerne, og på den anden side også kritiseres for, at vi har lyttet til dem. Begge dele kan jo ikke være rigtige. Enten er det rigtigt, at vi har lyttet til borgerne og har lavet nogle ændringer, efter at høringsprocessen er gennemført og der har været lejlighed til at henvende sig til Folketinget, eller også er det forkert.

Vi har taget hensyn til de bekymringer, mange har givet udtryk for, og handlet under indtryk af dem. Selv om vi egentlig mente, at 1.000 kunne være nok, har vi alligevel fundet, at når så mange giver udtryk for bekymring, vil vi gerne hæve grænsen fra 1.000 til 2.000, og det synes jeg hr. Martin Henriksen skulle have anerkendt i stedet for at kritisere det.

Fru Britta Schall Holberg var inde på, at navnet er et af de mest identitetsskabende elementer – det er jeg enig i, og det er jo også derfor, folk skal have mulighed for selv at vurdere, hvad det er, der giver dem en identitet – men kritiserede i tilknytning hertil det forhold, at fraskilte kan tage et navn, de har giftet sig til, med sig videre ind i en ny slægt. Jeg må gøre fru Britta Schall Holberg opmærksom på, at det kan de også i dag, så det er der slet ikke noget nyt i. Hvis man har været gift, har fået ægtefællens navn og senere får en ny ægtefælle eller samlever og får børn med den pågældende, kan de børn få det navn, man har fået med fra den tidligere ægtefælle, og man kan dermed man føre navnet videre i en ny slægt, som ikke har noget at gøre med den person, man har fået navnet fra i sin tid, så der er intet nyt her.

Kl. 13.30

Det nye er, at vi for at forenkle tingene ikke vil sondre mellem forskellige kategorier af efternavne. Den nye ægtefælle kan også få det navn, vedkommende har giftet sig til, og som jeg vist har nævnt tidligere under debatten, tror jeg, det vil være de færreste, som har et brændende ønske om at komme til at hedde det, deres ægtefælles tidligere ægtefælle hed. Det kan være, der er nogle få, men jeg tror virkelig, det er begrænset, hvor mange der vil det.

Hr. Simon Emil Ammitzbøll sagde noget om, at ministeren havde taget de 25.000 protester til efterretning. Det er sådan, at det, der egentlig